Nr. 1. 1128

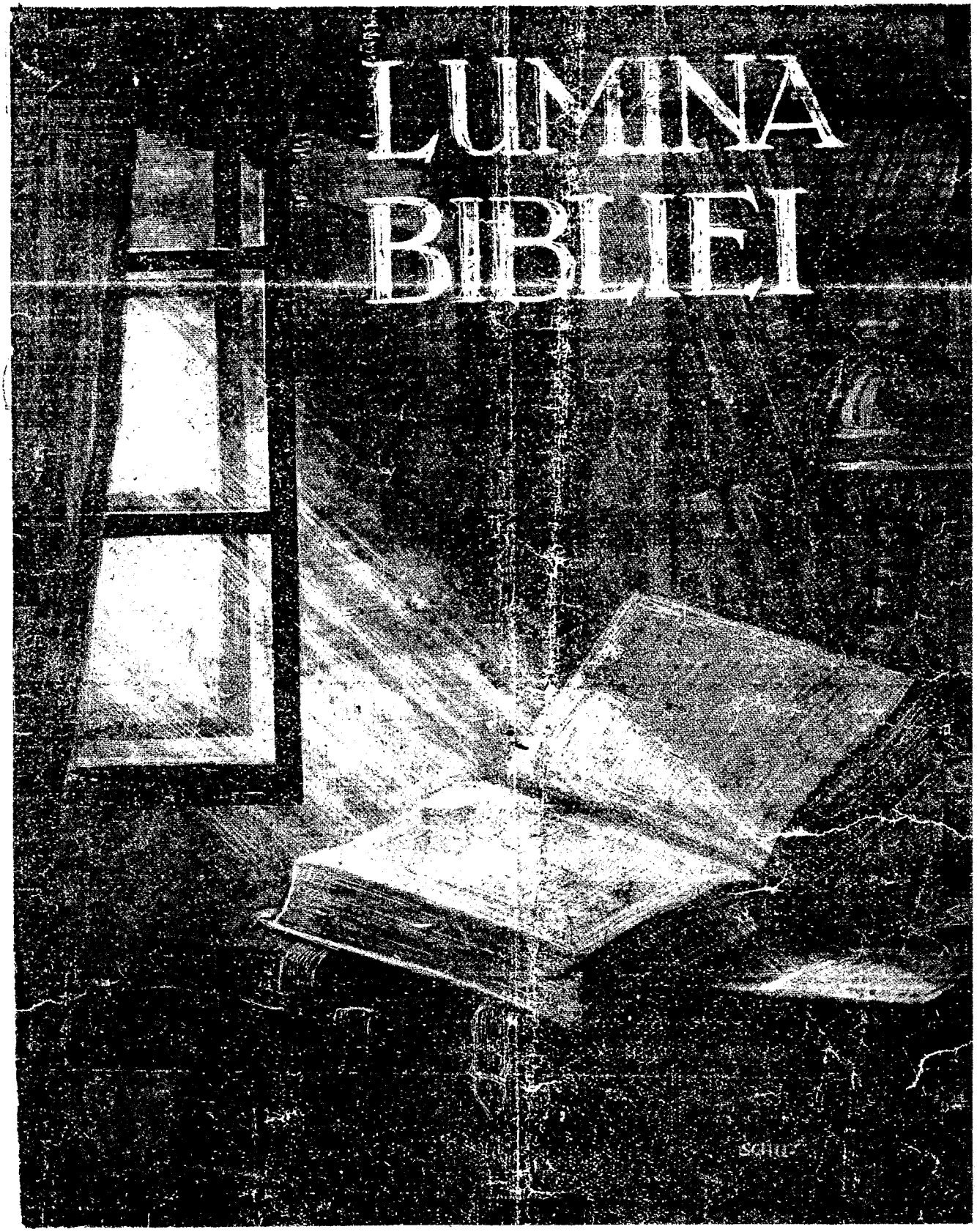

GUMINA SIBGIEI

REVISTA LUNARĂ

CUPRINSUL:

Legămintele lui Iehova **3**
Cu cine? 3
Dumnezeu ține totdeauna legămintele sale 3
Motivare 3
Explicări 4
Legământul Avraamic 4
Jurământul lui Dumnezeu 6
Simbolurile legământului 6
Binecuvântări pentru toți 7
Melchisedec 8
Mijlocitor 8
Avraam se va întoarce 8
Împlinire deplină 8

Legământul legii **10**
Când s'a încheiat? 10
La muntele Sinai 10
Pentruce s'a încheiat? 11
Viața promisă 12
Preumbrirea lucrurilor mai bune 12
Cele mai bune năzuințe 13
Născut sub lege 14
Sfârșitul legământului 15
A fost oare fără scop? 15

ABONAMENTE:

Pentru Romînia pe un an: ..... 140 lei
pe jumătate de an: ..... 70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an: ..... 24 Kč
pe jumătate de an: ..... 12 Kč

ADRESUL PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

Responsabil pentru conținut și ediția: Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. — Tipografia: W. T. Viena.

LUMINA BIBLIEI

VIENA 1 APRILIE 1929 No. 1

Legămintele lui Iehova

„Voi face un legământ între mine şi tine. . . . . .“ — 1 Mosie 17 : 2

Legămintele lui Iehova foarte pronunţate în Biblie ne pun în vedere restabilirea păcii între Dumnezeu şi omenirea căzută. Dacă omul poate cunoaşte adevărata valoare a acestui fapt, atunci se va minuna mult de umilirea Atotputernicului, şi de desfăşurarea minunată a desinteresării lui Iehova. Într'adevăr Dumnezeu este iubirea.

[2] Între legămintele despre cari vorbeşte Biblia, se cuprinde legământul Abraamic, legământul legii, legământul de jertfă şi legământul nou. Scopul acestei reviste este ca să explice în acest număr şi cele viitoare, ce spune scriptura despre aceasta legăminte. Sperăm că martorii cari trăesc azi pe pământ primesc o înţelegere mai clară despre aceasta şi le dă o putere îndoită, ca să vestească mărirea numelelui Dumnezeu.

[3] De mai multe ori vorbeşte Iehova în cuvântul său de „legământul meu.“ (1 Moise 9 : 9, 17 : 2, 2 Moise 26 : 42) Cauza e că în toate cazurile Dumnezeu e acela care propune încheierea legământului. Ar fi îndrezneală din partea creaturei, ca el să propună aşa ceva lui Iehova. „Aşa dar lucrul acesta nu atârnă nici de cine vre, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.“ (Romani 9 : 16) Întrucât Dumnezeu are înţelepciunea desăvârşită, cunoscând ce este mai bun, şi posedând dreptate, pentru ca să judece ce este drept, şi întrucât are şi putere ca să-şi ducă la îndeplinire voinţa sa, el este singurul care poate propune condiţiunile unui legământ de încheiat cu dânsul şi il poate împlini. Nu e potrivit, ca o creatură să spună creatorului său ce are de făcut şi ce nu. Aceia cari s'au consacrat Domnului şi spun că aceasta o fac ca să primească un grad oreşcare de viaţă, fac înţelept dacă iau în considerearea principul susamintit.

Cu cine?

[4] Dumnezeu nu face legământ cu nimenea care să nu fie în armonie cu dânsul. Credinţa este de mare înportanţă pentru creatură. Ca să fie plăcut lui Dumnezeu trebuie să creadă că el este şi că răsplăteşte pe cel care'l caută (Evrei 11 : 6) Acela deci care face legământul cu Iehova trebuie să fie îndreptăţit. Drept este Isus fiul lui Dumnezeu, care este totdeauna în armonie cu Iehova.

[5] Indreptăţirea înseamnă, că cineva este socotit derept pentru credinţa sa. Dumnezeu în mila sa a avut grija, ca prin anumite condiţiuni credinţa omului să-i servească spre dreptate. Un astfel de om în faţa lui Iehova trece ca un individ drept sau îndreptăţit. Dacă Iehova face legământ cu unul sau mai mulţi dintre aceia cari nu au această însuşirea, acesta se poate întâmpla numai printr, un astfel de mijlocitor care este în relaţie potrivită cu Iehova.

Dumnezeu ţine totdeauna legămintele sale

[6] Iehova nicodată nu calcă legămintele sale. In repetate rânduri putem citi în Scriptură, despre el, ca despre unul care ţine legămintele sale. Moise a spus despre el: „Să ştii dar, că Domnul Dumnezeu tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios şi îşi ţine legământul şi îndurarea până la al miilea neam de oameni faţă de cei ce-l iubesc şi păzesc poruncile lui.“ (5. Moise 7 : 9) Moise a ştiut despre aceia, că Dumnezeu a ţinut legământul său încheiat cu Avraam. El a ştiut că Avraam a fost binecuvântat cu un copil, şi că seminţia lui a fost înmulţită până la generaţia a patra. (1. Moise 15 : 16) El a ştiut, că Dumnezeu a scos din Egipt seminţia naturală a lui Avraam. Şi Solomon mărturiseşte despre credincioşia lui Iehova ce priveşte ţinerea legămintelor sale spunând: „Doamne Dumnezeul lui Izrael. Nu este Dumnezeu ca tine nici sus în ceruri, nici jos pe pământ. Tu ţii legământul şi îndurarea faţă de servii tăi, cari umblă înaintea ta din toată inima.“ (1 Regi 8 : 23) Nehemia tot astfel mărturiseşte. — Nehemia 1 : 5.

[7] Dacă partida cealaltă pe care'l priveşte legământul lui Dumnezeu devina necredincioasă, sau îşi calcă promisiunea, atunci Iehova faţă de acela care calcă legământul nu mai este obligat ca să îndeplinească oareşcare parte a legământului. El însă nu-şi reţine îndurărea faţă de aceia cari din pricinea slăbăciunilor sau altor neajunsuri au fost ademeniţi şi au călcat legământul. Dacă un om rămâne credincios în inima lui Faţă de Dumnezeu, Dumnezeu este îndurător faţă de unul ca aceasta. Acela care iubeşte adevărul trebuie să se ţină de această regulă. Dumnezeu pretinde bunăvoinţă din partea acelor pe cari ii iubeşte.

Motivare

[8] Motivul încheierii legământului între Iehova şi o creatură oarecare a şa nu poate să fie nicodată egoizmul. Nici deoparte nu potae să fie egoizmul motivul adevărat.

Cu toatecă Dumnezeu prețuește credincioșia aceluia cu care a încheiat legământul, și are plăcere de dânsul, totuș n'are nici un folos din îndeplinirea legământului ce cade asupra celuilalt. Dorința creaturei de a sta în relație de legământul cu Iehova, trebuie să izvorească din îndemnul să fie plăcut lui Dumnezeu și să-i preamărească numele lui. Aceasta este o motivare desinteresată. Omul nu poate să încheie legământ cu Iehova numai din motivul egoist ca să dobândească un loc în cer sau pe pământ. Acela care vrea să devină creștin trebue să încheie legământ cu Dumnezeu, fără considerare căva primi pentru aceasta răsplată sau nu. Dânsul declară, că dorește să facă voia lui Dumnezeu. Dumnezeu știe că încheiarea va fi bună pentru om, dacă va rămânea credincios, și chiar îndeamnă pe contractant, ca să fie credincios în împlinirea legământului. — Malachi 2 : 1, 2, 4.

"Iehova Dumnezeu să abligă desinteresat, că va împlini legământul său. El zice: „Eu am și eu voi împlini." (Isaia 46 : 11) Aceasta o face nu pentru binele și folosul său, ci pentru binele și folosul creatorilor sale. „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață cum face astăz." 5 Moise 6 : 24) Regulele de conduită arătate de Iehova sunt totdeauna aceleaș. El nu se schimbă. — Malachi 3 : 6.

Explicări

[10] Cuvântul legământ înseamnă o învoială prin contract. Este o contractare solemnă și obligatoare pentru aceia cari iau parte la ea. Cuvântul evreesc din care este tradus cuvântul legământ, înseamnă în înțeles restrâns „tăiere" sau „despicare" și derivă din faptul, că animalul de jertfă trebuia tăiat în bucăți și părțile contractante trebuiau să treacă printre membrele astfel înbucățite. „. . . . invoelii pe care o făcuseră înaintea mea tăind un vițel în două și trecând printre cele două jumătăți ale lui. . . . ." (Jeremia 34 : 18) Compară cu 1 Moise 15 : 17. Aceasta a fost un serviciu solemn, care a arătat sfințenia și îndemnul de obligare a învoelii dintre părți.

[11] Facerea unui legământ necesită următoarele: 1. părțile cari sunt decișî sau capabili a face învoiala reciprocă, 2. cunoștința condițiunilor la care se învoesc, mai bine am putea spune acord asupra condițiunilor, și 3. o garanță bună și corespunzătoare ce oferă unul altuia. Dumnezeu totdeauna e capabil să încheie legământ. Acele creaturi cari sunt în armonie și ispășiți cu Dumnezeu încă sunt capabili a încheia legământ. Acestora li se acordă posibilitatea de a cunoaște condițiunele legământului iar promisiunele reciproase asigură o bază destul de suficiente pentru garantarea legământului.

[12] Adam ca om desăvârșit fiind în Eden a cunoscut voința lui Dumnezeu referitor la el, s'a decis ca să îndeplinească voința creatorului său dupăce a luat în stăpânire lucrurile anume întocmite de Dumnezeu pentru dânsul, și a avut plăcere de dânsele. Mai bine zis între Dumnezeu și om s'a încheiat un legământ de înțelegere mută (fără cuvinte) cu scopul, ca în virtutea supunerii omului, omul să fie binecuvântat cu viață veșnică și să aibă stăpânire absolută asupra pământului. Adam fiind perfect a fost capabil pentru încheierea legământului. Voința exprimată a lui Dumnezeu referitor la Adam, și procedura lui Adam cu drept cuvânt să poate privi ca un legământ contractat tacit (fără cuvinte). Adam a călcat acest legământ prin neascultarea sa. „Dar ei ca Adam au călcat legământul și nu mi-au fost credincioși atunci." (Osea 6 : 7) Relația dintre Dumnezeu și Adam s'a întrerupt și Adam a trebuit să sufere condamnarea la moarte. Toți urmașii săi născuți în fără de legi trebuie să sufere asemenea pedeapsă dacă Dumnezeu nu se va îngriji de ispășirea omului cu dânsul. Dumnezeu însă în marea sa îndurare s'a ingrijit și de aceasta.

Legământul Avraamic

[13] Iehova l'a îndrumat pe Avram (mai târziu l'a numit Avraam), ca să-și părăsească patria și să plece în țări streine. Dumnezeu i-a promis că îl va face națiune mare, îl va binecuvânta, îl va înălța numele, și dânsul va deveni binecuvântare. A mai adăogat: „In tine se va binecuvânta tot neamul omenesc." (1 Moise 12 : 3) Intr'aceste cuvinte Iehova a făcut o promisiune fără de condițiuni cu privirea la scopul său, ca să binecuvinteze tot neamul pământesc, fără considereare la aceia, că ce pot, sau ce fac creaturile sale. Acesta a fost un legământ unilateral, întrucât prin acest legământ Dumnezeu numai singur a fost obligat. Cu toate aceste acest legământ mai târziu a devenit totuși legământ încheiat între Dumnezeu și Abraam, deoarece Abraam prin purtarea sa și-a dovidit credința ceiace 1, a făcut plăcut inaintea lui Dumnezeu.

[14] Inacel timp când Dumnezeu i-a făcut aceasta promisiune, Avraam a fost încă în pământul său natal. In momentul când a păsit pe pământul Canaanului Avram și-a început petrecerea sa în acel pământ. Cu patru sute treizeci de ani în urmă chiar în acesta ziuă a fost înființat Paștele în Egipt și tot atunci au părăsit evreii Egiptul. „Șederea provizorie a copiilor lui Izrael în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani. Și după patrusute treizeci de ani tocmai în ziua aceia toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului." (2 Moise 12 : 40, 41 -trad. engleză) Deoarece Avram a fost părintele lui Izrael, șederea provizorie a Izraeliților a început cu întrarea lui Avram în Canaan.

[15] Inființarea Paștelui a fost începutul legământului legii. Paștele a fost înființat exact la patrusute treizeci de ani după promisiunea dată lui Avram. (Galateni 3 : 17) Aceasta dovadă arată că Dumnezeu i-a comunicat lui Avram planul său încă atunci, când era în Caldea. Indatăce a păsit Avram pe pământul Canaanului, s'a și încheiat legământul cu dânsul, care l'a obligat acuma și pe dânsul. Cu aceasta ocazie legământul a devenit bilateral, obligând ambele partide.

[16] Când și-a părăsit Avram patria și a călătorit către un pământ strein, el a dovedit credința sa față de Dumnezeu și promisiunele sale. Credința lui Avram i s'a socotit spre dreptate (îndreptățire) Fiind îndreptățit prin credință a devenit capabil să încheie legământ cu Iehova. Se vede deci inevitabilă concluziunea, că legământul încheiat cu Avram se datează dela întrarea sa în pământul Canaanului.

[17] Aflăm, că cu ocazia încheierii unui legământ de regulă a fost înjunghiat o jertfă. Vedem oare o asemenea jertfă la încheierea legământului Abraamic? Da, cel puțin s'a format o icoană și anume în modul următor: Când Avram cu ocazia plecării sale în pământul strein și-a părăsit patria, dânsul a murit pentru țara sa natală

şi cele în legătură cu ea. Cugetele sale şi le-a îndreptat asupra pământului către care călătorea. Nu este însemnat nicări, că Avram s'ar fi întors vreodată în ţara sa natală, (Caldea). Mai târziu l'a trimis pe servitorul său Elizer în pământul acela, ca să aducă nevastă fiului său Isac. Insă Avram niciodată nu s'a mai întors acolo. Avram a jertfit tot ce a stat în legătură cu pământul său părintesc, dând astfel dovadă de credinţa sa în Dumnezeu.

18 Aşa să vede, că şi apostolul Pavel dovedeşte aceasta. Citim: „In credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile promise ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind, că sunt streini şi călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vederea pe aceia din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă la ea. Dar doreau o patrie mai bună, adecă o patrie cerească. De aceia lui Dumnezeu nu-i este ruşine să se numească Dumnezeul lor, căci lea pregătit o cetate." — Evrei 11 : 13—16.

19 Aceasta dovedeşte, că Dumnezeu a încheiat legământ cu un astfel de om, care a murit faţă de toate lucrurile trecute, însă făcut viu pentru credinţă şi speranţa în viitorul pregătit de Dumnezeu pentru astfel de oameni. Jehova a făcut pe Avram să vadă ziua viitoare a lui Mesia în care se va întrona guvernarea de dreptate, la care va lua şi dânsul parte. A privit cu încredere înaintea acelei impărăţii. Isus a zis: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua mea, a văzut-o şi s'a bucurat." — Ioan 8 : 56.

20 Când a ajuns Avraam în Canaan, Dumnezeu i-a, spus intâia oară, că acel pământ îl va da „seminţei" sale. Avraam a ridicat imediat un altar pe acel loc, evident că numai în scopul de a aduce jertfă pe el.

21 In 1 Moise 15 : 18 este folosit prima dată expresiunea „legământ". Acest text sună astfel: „In ziua aceia Domnul a făcut un legământ cu Avram şi i-a zis: seminţei tale dau ţara aceasta dela râul Egiptului până la râul cel mare Eufrat." Aceasta s'a întâmplat la zece ani după întrarea lui Avram in pământul Canaanului. Oare această dată s'o luăm drept începutul legământului Abraamic? Ori cum să înţelegem aceasta?

22 Cuvântul „închiat" din acest text tradus literal înseamnă „tăiat". Aşa e însemnat că Dumnezeu cu ocazia aceasta a tăiat legământ cu Avram. Inainte de acest timp Avram a jertfit animale pe altar. Atunci a făcut Avram întrebarea către Dumnezeu: „prin ce voi cunoaşte că voi stăpâni acel pământ?" Drept răspuns Dumnezeu l'a îndrumat, ca să ia anumite animale pe cari să le taie. „Şi a zis Domnul: Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea şi un pui de porumbel. Avram a luat toate animalele acestea şi le-a despicat în două şi a pus fiecare bucată una in faţa alteia, dar păsările nu le-a despicat. . . . In ziua aceia Domnul a făcut un legământ cu Avram şi i-a zis: Seminţei tale dau ţara aceasta dela râul Egiptului, până la râul cel mare Eufrat." — 1 Moise 15 : 8, 9, 10, 18.

23 Putem trage două concluziuni din cele ce s'au petrecut aici cari sunt în armonie una cu alta. Acest eveniment să poate considerea ca întărirea legământului original, care atunci a întrat în vigoare când a păşit Avram pe pământul Canaanului. Declararea originală a legământului s'a referit la planul lui Dumnezeu ca să binecuvinteze toate neamurile pământului. In armonie cu acesta este faptul prin care Dumnezeu a întărit acest legământ. Cealaltă concluziunea este aceia, că cuvintele lui Dumnezeu rostite la evenimentul din urmă se referă la moştenirea pământului. E foarte la loc şi armonios faptul, că Dumnezeu a mai făcut un legământ referitor la acel pământ pe care trebuie să-l moştenească Avram pe veci. Cu aceasta ocazie nu Avram a trecut printre membrele animalelor tăiate ci un cuptor fumegând şi o limbă de foc. Aceste au închipuit pe Domnul, şi au arătat ferm, că Iehova s'a obligat ca să dea pământ lui Avram şi seminţiei lui.

24 Când Avram a ajuns vârsta de 99 ani „Domnul i s'a arătat şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea mea şi fii fără prihană. Voi pune legământul meu între mine şi tine şi sămânţa ta după tine din neam în neam, acesta va fi un legământ veşnic în puterea căruia eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţei tale după tine." — 1 Moise 17 : 1, 2, 7.

25 Cum să înţelegem cuvintele: „Şi voi pune legământul meu. . . . ?" Cuvântul care în acest caz este tradus „pune" nu derivă din acelaş cuvânt evreesc din care s'a tradus „a tăia", ci este tradus din alt cuvânt care luat pe înţelesul său literal înseamnă „a da" sau „a îndeplini". Aceasta înseamnă, că legământul său Dumnezeu îl va împlini sau îndeplini cu concursul lui Avram, dacă Avram va umbla înaintea lui şi va fi neprihănit. Chestia îndeplinirii promisiunii, sau a legământului lui Dumnezeu referitor la binecuvântarea tuturor neamurilor n'a fost astfel pus în jos. Acesta se putea întâmpla neatârnător de ceiace a făcut sau nu a făcut Avram. Intrebarea a fost mai mult aceia, că oare va lua parte Avram la dispoziţiunile lui Dumnezeu referitoare la împărtăşirea binecuvântărilor. In legătură cu aceasta s'a încheiat contractul sau legământul referitor la tăierea împrejur a seminţiei lui Avram. „Acesta este legământul meu pe care să-l păziţi între mine şi voi şi sămânţa ta după tine: tot ce este de parte bărbătească intre voi să fie tăiat împrejur." — 1 Moise 17 : 10.

26 Acest legământ a fost subordonat adeca adus legământului original, care a întrat în vigoare când Avram a ajuns în Canaan. Pentru îndreptăţirea lui Avram nu a fost de lipsă tăierea împrejur, fiindcă el era deja îndreptăţit. Credinţa lui i s'a atribuit ca dreptate cu mult înainte de introducerea tăierii împrejur. Argumentele lui Pavel clarifică pe deplin acest punct. „Fericirea acesta este numai pentru cei tăiaţi împrejur, sau şi pentru cei netăiaţi împrejur? Căci zicem, că lui Avram credinţa i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur, apoi a primit ca semn, tăiarei împrejur, ca o pecete acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credinţă când era netăiat împrejur, Şi aceasta, ca să fie tatăl tuturor, celor cari cred, măcar că nu sunt tăiat împrejur, ca adică să li se socotească şi lor neprihănirea aceasta şi pentru ca să fie şi tatăl celor tăiaţi împrejur, adică al acelora cari nu numai că sunt tăiaţi împrejur dar şi calcă pe urmele credinţei aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur. In adevăr făgăduinţa făcută lui Avram sau seminţei lui că va moşteni lumea n'a fost făcută pe temeiul legii ci pe temeiul acelei neprihăniri care se căpătă prin credinţă." — Romani 4 : 9-13.

[27] Din timpul când a întrat în Canaan, Avram a fost socotit drept fiind astfel capabil să încheie legământ. Semnul tăierii împrejur i s'a dat în semn de recunoaştere ca om drept prin credinţa sa ce i s'a atribuit deja înaintea tăierii sale împrejur. Tăierea împrejur trebuia deci să arate că dânsul şi sămânţa sa au obţinut proba sau semnul îndreptăţirii lor şi au stat în legământ cu Dumnezeu în virtutea îndeplinirii promisiunei lor originale. Avraam a arătat supunerea faţă de Dumnezeu atât în privinţa tăierii împrejur, cât şi a altor dispoziţiuni ale voinţei sale, pentruce a obţinut aprobarea Domnului, dupăcum este scris „Pentrucă Avram a ascultat de porunca mea şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile mele, orânduirile mele şi legile mele." — 1 Moise 26 : 5.

[28] Isac trebuia să se nască nu peste mult, în care scop a fost potrivit tăierea împrejur. Isac trebuia să tipifice „sămânţa" promisiunii, umbra căreia a fost într'adevăr. Tăierea împrejur să referă la curăţenie. Acesta îndreptă cugetarea asupra zămăslirii seminţei promisiunii, precum şi asupra curăţeniei acelei seminţe. Sămânţa trebuia să fie prevăzută cu sigilul îndreptăţirei. In armonie cu aceasta a fost schimbat numele lui Avram şi a soţiei sale. Deacum încolo trebuia să se numească Avraam, ceiace înseamnă „părinte al naţiunilor." Soţia sa care deacum încolo încă se numea Sara, adeca „prinţesă", trebuia acum să-l dăruiască cu un copil.

Jurământul lui Dumnezu

[29] Când Avraam a adus ca jertfă pe Isac, Dumnezeu i-a zis următoarele: „Pe mine însumi jur zice Domnul pentrucă ai făcut lucrul acesta şi n'ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu; te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi anume ca stelele cerului şi ca nisipul mării, şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile duşmanilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentrucă ai ascultat de porunca mea." — 1 Moise 22 : 16-18.

[30] Oare pentruce a adus Dumnezeu jurământul acesta la cuvintele sale? Apostolul Pavel ne asigură, că acesta a făcut-o pentru binele credincioşilor, ca să recunoască prin aceasta nestrămutarea hotărârii lui Dumnezeu şi astfel să li se întărească speranţa. (Evrei 6 : 18) N'am putea oare spune şi aceia, că prin jurământul său Dumnezeu a voit să-şi exprime plăcerea faţă de credinţa şi supunerea lui Avraam? A zis doar: „Pentrucă ai făcut lucrul acesta ... te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa ta." Aceasta dovedeşte plăcerea lui Dumnezeu precum şi asigurarea că Dumnezeu va fi cu mare atenţie în executarea legământului.

[31] Cu aceasta ocazie vorbi Dumnezeu către Avraam: „Iţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, ca stelele cerului şi ca nisipul depe ţărmurile mării." Ce trebuia să înţelegem sub acest cuvinte? Desigur nu poate însemna două seminţe, una de natură cerească, iar alta pământească. Pavel ne spune clar: „Promisiunile au fost date lui Avraam şi seminţei lui. Nu zice şi semînţelor, (caşicum ar fi vorba de mai multe) ci caşicum ar fi vorba numai de una. Şi seminţei taie adeca Christos." Aceasta nu se putea aplica semînţelor de diferite naturi. Stelele şi nisipul pot să arate deci numai numărul. Scriptura dovedeşte acest argument.

[32] Dumnezeu a zis lui Avraam: „Uită-te spre cer şi numără stelele, dacă poţi săle numeri, aşa va fi sămânţa ta." (1 Moise 15 : 5) Mai departe: „Domnul Dumnezeul vostru v'a înmulţit şi azi sunteţi foarte mulţi la număr, ca stelele cerului." (5 Moise 1 : 10) „Domnul Dumnezeu tău a făcut din tine o mulţime ca stelele cerului."(5 Moise 10:22) Pavel referindu-se la acest fapt spune: „Deaceia dintr'un singur om cu trupul trecut de vârsta s'a născut o sămânţă în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul depe malul mării, ce nu se poate număra." (Evrei 11 : 12) Aceste texte din Scriptură dovedesc clar, că sămânţa făgăduinţii nu constă din două părţi, una fiind cerească şi alta pământească. Sămânţa este Christosul singur.

[33] Deoarece vedem că sămânţa lui Avraam va fi de o mulţime ce nu se poate număra, ca stelele şi nisipul, cum să poate deci pretinde, că „sămânţa" e una? Răspunsul e, că toţi au fost chemaţi la „o speranţă." (Efeseni 4 : 4) La început toţi au fost concepuţi să devină membrele „Christosului". Din cei astfel chemaţi şi din naţiuni iasă „mulţimea mare" pe care n'o poate număra nimeni" (Apoc. 7 : 9) pe care Dumnezeu totuşi a poate număra. (Psalm 147 : 4) Dumnezeu a zis: „Sămânţa ta se va numi după Isac." (1 Moise 21 : 12) Ceiace dovedeşte, că Isac a fost un antitip care a preumbrit sămânţa. Isac reprezintă astfel pe toţi cei născuţi de spirit, deoarece de fapt toţi au fost chemaţi să facă parte din cel „Uns". Cuvântul „biserică" arată o clasă aleasă sau o comunitate chemată. (după trad. grecească) Mulţimea mare se consideră ca o parte a bisericii şi foarte just, fiindcă tot astfel au fost chemaţi ca să fie membre în Christos.

Simbolurile legământului

[34] Iehova a făcut icoane pentru simbolizarea îndeplinirii legământului său. Avraam care a fost numit de părinte a mulţimei a închipuit pe Iehova. (Romani 4:16, 17) Soţia sa Sara a închipuit legământul care a născut sămânţa, (Galateni 4 : 24-26) Isac care a fost singurul fiu a lui Avraam şi a Sarei a închipuit sămânţa promisă, adeca pe Christos. Isus Christos este capul bisericii care este corpul său. (Coloseni 1 : 18) Aceia cari în sfârşit vor compune mulţimea mare tot la aceiaş speranţă şi în aceiaş corporaţiune au fost chemaţi şi concepuţi fac astfel parte din biserică, dar nu şi din Christosul glorios. Pentru aceasta e „sămânţa" ce nu se poate număra. Aceasta nu dă de înţeles, că Dumnezeu nu a ştiut numărul lor dela început, şi că nu ştie acesta nici acuma. Aceasta arată mai mult aceia, că numărul mulţimei mari nu ni l'a făcut, cum a făcut cu cel al turmei mici, al cărei număr fix ştim că este 144,000 membrii.

„Sămânţa"

[35] Ca cineva să facă parte din sămânţa promisă nu e de lipsă ca numai decât să fie şi urmaşul natural a lui Avraam. Ioan Botezătorul a zis fariseilor: „Adevăr vă spun, că Dumnezeu chiar şi din pietre poate învia fii lui Avraam." (Matei 3 : 9) Isus a zis către Zacheu un vameş şi păcătos: „Azi s'a făcut mântuire casei acestei, că şi acesta este un fiu al lui Avraam." (Luca 19 : 9) Aceste Scripturi dovedesc clar, că pentru ca cineva să fie considerat fiu al lui Avraam în înţelesul promisiunei, nu e destul ca să fie numai urmaşul după corp al acestuia. O

credință ca al lui Avraam hotărește în chestia aceasta. „Să știți dar, că cei ce sunt din credință sunt fiii lui Avraam." — Galateni 3 : 7.

[36] E adevărat că Isus a fost născut din o fată a lui Avraam, însă acest fapt desigur nu l'a făcut pe dânsul „sămânța promisiunei." Nu să prea poate susținea că el ar fi fost sămânța promisiunii chiar înaintea botezului său în Jordan. Cu ocazia consacrării sale Isus a fost conceput de părintele la speranța naturei dumnezeești și astfel a devenit „sămânța lui Avraam după promisiune." A fost de lipsă ca Isus să se nască din neamul patriarchului Avraam, fiindcă acest fapt a fost prezis de Dumnezeu. Însă nu descendența sa omenească, ci purtarea sa față de voința lui Dumnezeu e aceia ce l'a făcut pe dânsul acea sămânță pe care a trebuit s'o nască legământul. Profetul Isaia a declarat în locul lui Isus: „Iată-mă pe mine și copiii pe cari mi i-a dat Dumnezeu. Acești copii au fost toți părtași cu dânsul în corp și sânge." Astfel și Isus a devinit părtaș de corp și sânge." (Evrei 2 : 13, 14) Dintre descendenții naturali ai lui Avraam, numai puțini vor face parte din „sămânță", dar toți acei cari compun „sămânța" sunt părtași în corp și sânge cu Isus.

[37] Când a sosit timpul ca Isus să aleagă pe fiii lui Dumnezeu, nu a favorizat pe îngeri, ci pe „sămânța" lui Avraam. (Evrei 2 : 16) Sub aceste cuvinte înțelegem, că el a ales pe acei cari au avut credință asemănătoare cu cea al lui Avraam. Acei cari prin Christos devin fiii lui Dumnezeu, sunt moștenitorii promisiunei și compun sămânța promisiunii. Descendența omenească nu are nici un rol în alegerea seminței lui Avraam după promisiune. E clar deci, că Christos este sămânța promisă și că tot acela care vine la Christos face parte din „sămânță" prin faptul, că este în Christos, în înțeles spiritual.

[38] S'a zis, că Isus a împlinit legea, și că prin faptul că a împlinit-o a devinit capabil pentru a fi „sămânța promisiunei." Aceasta nu poate fi adevărat. Isus n'a fost fiul Agarei — spune Pavel. Legământul Abraamic e acela care naște „sămânța", adeca Christosul, ce trebuia să se întâmple afară din cadrul legământuli legii. (Galateni 3 : 17) Deși e adevărat, că Isus a îndeplinit legea, totuși prin acest fapt n'a câștigat nimic. Dânsul a preamărit legea și a arătat că a fost dreaptă și desâvârșită.

Binecuvântări pentru toți

[39] Scopul final al legământului Abraamic este binecuvântarea tuturor națiunilor depe pământ. Binecuvântările trebuie să vină dela Dumnezeu. Pentru aceia a zis Dumnezeu către Avraam. „In tine se va binecuvânta întreaga omenire. Avraam în acest caz joacă rolul unui reprezentant și reprezintă pe Dumnezeu. Celce aduce binecuvântările este Dumnezeu. Legământul trebuie mai întâi să aduc la iveală „sămânța" care este Christosul, și prin acest Christos va împărți Dumnezeu binecuvântările. Pentru aceasta Isac singur fiu al lui Avraam și a Sarei reprezintă pe Christos.

[40] Din ce va consta binecuvântarea? Desigur din ispășirea omului cu Dumnezeu. Toți cei ispășiți cu Dumnezeu vor avea dreptul să trăiască. Acei cari în primul rând vor beneficia de binecuvântările legământului Abraamic, sunt cei îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele lui Isus Christos. Aceștia sunt așadar descendenții naturali ai lui Avraam cari au recunoscut, că Isus este Christosul și cari au fost îndreptățiți și au fost concepuți la Rusalii de spiritul sfânt.

[41] Apostolul Pavel spune: „Scriptura fiindcă prevedea, că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, dinainte a vestit lui Avraam că: In tine vor fi binecuvântate toate neamurile." (Galateni 3:8) Cuvântul „neam" aici arată pe cel strein, ne fiind evreu, deci necredincios. Acesta arată că îndreptățirea prin credință este o chestie principală și de mare importanță, care privește legământul Abraamic. Indecursul domnei lui Mesia neamurile nu vor fi îndreptățite prin credință. Indreptățirea lor va avea loc prin deplina lor supunere ce vor dovedi până la sfârșitul domniei lui Christos.

[42] Cine sunt deci neamurile pe care-i amintește apostolul în textul de sus. Desigur astfel de oameni, cari nu sunt evrei, adeca cari sunt necredincioși. Mai întâi evreii au fost împărtășiți de binecuvântările legământului Abraamic, precum ne dovedește aceasta Scriptura. Citim: „Voi sunteți fiii proorocilor și al legământului pe care l'a făcut Dumnezeu cu părinții noștri când a zis lui Avraam: toate neamurile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta. Dumnezeu dupăce a ridicat pe fiul său Isus l'a trimis mai întâiu vouă ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi dela fără de legile sale." — Fapte 3 : 25, 26.

[43] Apostolul Pavel prin următoarele cuvinte explică cine sunt neamurile: „Ca binecuvântarea lui Avraam să se poate revărsa asupra neamurilor, prin Isus Christos, ca să putem primi prin credință promisiunea spiritului." (Galateni 3 : 14, trad. engleză) Precizând cele de sus, vedem, că factorul principal al seminței este Isus Christos, și toate fapturile dela el trebuie să primească binecuvântările.

[44] Aceia cari au fost îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele Domnului nostru Isus Christos s'au împăcat cu Dumnezeu și de aceia au primit în primul rând ei acele binecuvântări cari au fost promise prin legământul Abraamic. Dacă aceștia sunt concepuți de spiritul sfânt și sunt primiți ca fii în Christos, devin o parte din „sămânță" dupăcum este scris: „Și dacă sunteți ai lui Christos, înseamnă că sunteți „sămânța" lui Avraam adeca moștenitori prin făgăduință. (Galateni 3 : 29) In sfârșit membrii corpului lui Christos, fiindcă compun părțile Christosului, participând cu el la distribuirea binecuvântărilor.

[45] Aceasta a fost ilustrat prin aceia, că Isac singurul fiu al lui Avraam a luat de soție pe Rebeca, care astfel a devinit părtași la moștenire. Isac a fost stăpânul Rebecei, care s'a bucurat de ceiace a avut dânsul, fiindu-i soție. Christos este capul bisericeii care este corpul său și să bucură de acele lucruri pe cari le capătă ca mireasa lui Christos. Pentru aceia apostolul Pavel în Galateni 3 : 8 cu toată siguranța se referă la acei păgâni cari au fost îndreptățiți prin credință, deoarece au venit în Christos, și că el nu s'a gândit la aceia cari numai în timpul mileniului vor beneficia de binecuvântări.

[46] Christos, „sămânța promisiunii" va distribui binecuvântările popoarelor pământului. Binecuvântările vor consta din ispășirea omului cu Dumnezeu și restatornicirea la desâvârșire omenească. Aceste nu le vor primi însă prin credință. Astfel când Pavel a zis, cumcă Scriptura a prezis, că păgânii vor fi îndreptățiți prin credință, el nu s'a gândit la diferitele națiuni streine, ci la atari

ne-evrei cari vor deveni membrii celui Uns. Nu există alt nume prin care poate veni mântuire decât al lui Isus Christos, şi fiind că toţi trebuie să primească binecuvântările prin „sămânţă", rezultă din aceasta incontestabil, că cei ce vor fi îndreptăţiţi în vârsta Evangheliei, vor fi **îndreptăţiţi pe baza credinţei lor în sângele Mântuitorului şi astfel vor avea şi împărtăşire la binecuvântările promise prin legământul Abraamic.**

Melchisedec

47 Desigur a fost ceva la mijloc pentru Avraam a venit în contact cu Melchisedec. Despre acesta scrie apostolul Pavel: „In adevăr Melchisedec aceasta, Împăratul Salemului, preot al Dumnezeului prea Inalt, care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întoarce dela înfrângerea împăraţilor, care a binecuvântat pe Avraam, care a primit dela Avraam zeciuială din tot, care după însemnarea numelui său este întâiu: împărat al dreptăţii, apoi şi împărat al Salemului, adeca împărat al păcii. . . . . Vedeţi bine dar cât de mare a fost el, dacă până şi Patriarchul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război. Aceia dintre fiii lui Levi cari îndeplinesc slujba de preoţi după lege au poruncă să ia zeciuială dela norod, adeca dela fraţii lor cu toatecă şi ei se scoboară din Avraam. Iar el care nu se coboară din familia lor a luat zeciuială dela Avraam şi a binecuvântat pe cel ce avea făgăduinţele." — Evrei 7 : 1-6.

48 In legământul care l'a încheiat cu Avraam, Dumnezeu a zis: „In tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului." Din aceasta rezultă, că şi Avraam trebuie să fie binecuvântat; şi ceiace se referă la Melchisedec din citatul de sus, arată că archierul pe care l'a preumbrit Melchisedec va binecuvânta toată oamenirea — inclusiv pe Avraam. Aceasta dovedeşte, cumcă Avraam individual este supus legământului, precum şi archierului regesc după orânduiala lui Melchisedec. Şi aceasta ne clarifică, că Avraam în ceiace priveşte legământul a jucat numai rolul de a înlocui pe Dumnezeu şi că Dumnezeu însuşi este izvorul tuturor binecuvântărilor.

Mijlocitor

49 E de observat, că legământul Abraamic n'are mijlocitor. Nu e de lipsă să fie mijlocitor la oricare legământ. Dacă un astfel de legământ să încheie unde numai una dintre partide să obligă, acolo nu este lipsă de mijlocitor. Iar dacă ambele partide sunt competente, asemenea nu e lipsă de mijlocitor. Sunt motive convingătoare pentruce nu e lipsă de mijlocitor la legământul Abraamic. 1, fiindcă Dumnezeu s'a obligat, că binecuvântă toate naţiunile pământului, ceiace va şi face fără să ţină cont de ceiace face celelalt. Legământul a fost unilateral, pentru care motiv n'a fost lipsă de mijlocitor. Avram în acest loc a fost o persoană care a închipuit pe Dumnezeu. 2, deoarece Avraam şi-a dovedit credinţa în Dumnezeu atunci când legământul a intrat în vigoare şi a devinit obligatoare — pentruce a primit aprobarea lui Dumnezeu. Credinţa lui i-a fost socotită spre dreptate sau îndreptăţire. Deoarece a fost socotit drept sau fiind îndreptăţit, dânsul a fost astfel competent să facă legământ cu Iehova.

50 Mijlocitorul este un sol sau un împăciuitor. Toată rasa omenească trebuie să se împace cu Dumnezeu prin Isus Christos. „Căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi." (Fapte 4 : 12) Isus spune despre sine: „Eu sunt calea adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la tatăl, decât prin mine." (Ioan 14 : 6) Apostolul declară: „Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi om, omul Isus Christos, care s'a dat pe sine ca preţi de răscumpărare pentru toţi, fapt ce trebuie adeverit la timpul cuvenit." (1 Timoteiu 2 : 5, 6.) Aceste texte nu se referă la un legământ, ci fără îndoială numai la Isus ca mijlocitor sau împăcuitor între Dumnezeu şi om. Membrii bisericei nu sunt aduşi în Christos printr'un mijlocitor de legământ, ci ajung acolo prin credinţa lor în sângele vărsat al Mântuitorului păământului, cari vor fi restatornicite, vor primi binecuvântările restatornicirei mulţumită unui legământ nou, iar „sămânţa" legământului Abraamic va fi executorul binecuvântării lor.

Avraam se va întoarce

15 Profetul lui Dumnezeu scrie: „El îşi aduce pururea aminte de legământul său. . . . sunt întărite legăminte sale pe veecie." (Psalm 111 : 5, 9) Aceasta e o încredinţare, că Avraam se va întoarce din mormânt şi se va împărtăşi de acele binecuvântări cari sunt asigurate pentru dânsul prin promisiunile legământului. Dumnezeu i-a promis, că'l va binecuvânta şi Dumnezeu în veecie nu va uita de legământul său.

52 Restatornicirea lui Avraam o arată şi următoarele cuvinte: „Şi a adăogat: Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam." (2 Moise 3 : 6) Isus explică declaraţia aceasta a lui Iehova zicând: „Dar că morţii înviază a arătat însuşi Moise în locul unde este vorba despre rug, când numeşte pe Domnul Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isac, şi Dumnezeul lui Iacob." (Luca 20 : 37) Faptul, că legământul îi asigură mortului Avraam o viaţă viitoare arată clar pentruce s'a numit Iehova „Dumnezeul lui Avraam". Faptul că Avraam va trăi din nou şi nici odată nu va mai muri. „Vei împlini . . . îndurarea promisă lui Avraam." (Mica 7 : 20) Ca o mărturie pe maideparte spune Isus: „Dar vă spun că vor veni mulţi dela răsărit şi dela apus şi vor sta la masă cu Avraam, Isac şi Iacob în împărăţia cerurilor." (Matei 8 : 11) Impărăţia va fi regatul lui Mesia care se compune din preoţii după orânduiala lui Melchisedec. Avraam în împărăţia lui Mesia va figura ca suplinitorul acestuia pe pământ. Aceasta o arată promisiunea făcută lui Avraam prin legământ.

Împlinire deplină

53 Christosul este executorul sau archierul regesc, pe care Dumnezeu îl va folosi îndecursul mileniului spre a aduce în armonie cu dânsul pe ori ce om care să va supune. Atunci se vor împlini pe deplin condiţiunile legământului, fiindcă în acel timp toate naţiunile pământului vor avea ocaziuni de ispăşire cu Dumnezeu. Aceia cari vor dovedi supunerea faţă de Dumnezeu, vor fi împăcaţi cu Dumnezeu şi vor fi restatorniciţi. Aceasta va fi încheiera deplină a legământului Abraamic. Celelalte legăminte şi anume: legământul legii, legământul prin sacrificiul şi legământul nou, toate sunt subordonate legământului Abraamic.

In minunata lucrare de realizare a promisiunii Abraamice cu privire la binecuvântarea tuturor naţiunilor depe pământ, membrii Christosului cari cei dintâi s'au împărtăşit de acestè binecuvântări, au privilegul, că pot să conlucreze la distribuirea binecuvântărilor. Cei dintâi, cari au fost aleşi ca membrii a „seminţei" au fost evreii. Pe urmă membrii corpului au fost aleşi dintre naţiuni sau păgâni. Aceştia sunt aceia pe cari Dumnezeu i-a ales ca pe un popor pentru numele său. Acest punct este ilustrat prin paraboală: „Cu vremea săracul a murit şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul şi l'au îngropat." (Luca 16 : 22) Aceasta înseamnă, că păgânii cari odinioară erau departe de Dumnezeu, au ajuns în harul lui Dumnezeu, închipuit prin sânul lui Avraam şi beneficiază de privilegiul ca să guste binecuvântarea lui Iehova prin credinţă şi să aibă ocazie să devină o parte a seminţei promisiunii. Aceia deci cari sunt încă pe pământ şi sunt chemaţi, concepuţi şi unşi de spiritul sfânt, au privilegiul ca să fie martorii lui Dumnezeu şi să vestească cu curaj preamărirea numelui său. Prin aceasta ei îşi dovedesc dragostea şi aprecierea lor faţă de Dumnezeu. (1 Ioan 4 : 17, 18) Dacă aceştia dovedesc credinţă şi credincioşie până la sfârşitul călătoriei lor depe pământ, vor lua parte la învierea întâie şi alături de Christos vor binecuvânta toate popoarele pământului.

Intrebări pentru studiul hărean

Inşiră câteva legăminte ale lui Jehova despre cari aminteşte Scriptura. Pentruce sunt aceste însemnate? Cum primesc explicarea însemnăţii legămintelor aceia cari „tem" numele lui? 1, 2.

Arată cum se aplică cuvintele „legământului meu", folosite de Iehova. Ce condiţii sunt de lipsă, ca Dumnezeu să facă legământ cu o creatură a sa? Poate să fie competent vre-un membru din familia lui Adam? Ce însărcinare are mijlocitorul? 3-5.

Are grijă Iehova de ţinerea legămintelor sale? Ce dovadă avem despre aceasta? Cum tratează Iehova cu partida cealaltă a legământuli? 6-7.

Pentruce a făcut Iehova legământ cu unele creaturi ale sale? Şi care este motivul că aceştia sunt aprobaţi de către Iehova? 8-9.

Explică cuvântul „legământ" şi arată origina lui. Explică punctele esenţiale a unei legământ valabil. In care înţeles a fost Adam în relaţie de legământ cu Dumnezeu şi ce urmare a avut călcarea legământului din partea lui? 10-12.

Ce dispoziţiuni a dat Dumnezeu lui Avraam referitor la pământul Canaanului. Ce promisiune a fost în legătură cu acesta? Cum a primit Avraam acesta poruncă şi ce răsplată a avut? Ce legătură de timp era între supunerea lui Avraam faţă de chemarea Dumnezeiască şi instituirea Paştelui, adeca începutul legământului legii? Arată cum a încheiat Dumnezeu cu Avraam mai întâi un legământ unilateral, iar pe urmă unul bilateral. 13-16.

In ce înţeles a fost jertfa în legătură cu încheierea acestui legământ? Citează textele Scripturei referitoare. 17-19.

Aplică textul 1 Moise 15 : 18. Cari sunt cele două concluziuni cari se pot trage din legătura care arată o încheiere de legământ? 20-23.

Care este înţelesul textului 1 Moise 17 : 1, 2, 7? Întrucât se referă aceasta la legământul tăierii împrejur? Arată, că pentruce n'a fost lipsă de tăierea împrejur în cazul îndreptăţireii lui Avraam. Pentruce a primit atunci pecetea acesteia? 24-28.

Explică intenţia care era în faptul, că Dumnezeu şi'a întărit prin jurământ promisiunea referitor la binecuvântarea omenirei. 29-30.

La cine se referă cuvântul „sământa"? Textele 1 Moise 1 : 10; 10 : 22 şi Evrei 11 : 12 se referă oare la „sământa" naturală sau la cea spirituală? Arată pe baza textului „In Isac se numeşte sământa ta" din 1 Moise 21 : 12, că aceasta e adevărul. 31-33.

Arată cum a preumbrit Dumnezeu ducerea la îndeplinire a legământului său. Cari sunt aceia cari compun „mulţimea mare" şi pentruce se numesc aşa? 34.

Ce condiţiuni de căpetenie trebuie să întrunească cineva pentru a deveni un membru al „seminţei Abraamic"? Pentruce a fost de lipsă, ca Isus să fie un descendent natural al lui Avraam? Când a devenit el „sământa promisiunii? In ce scop a trebuit să împlinească legea? 35-38.

Ce scop are legământul Abraamic? Dela cine trebuie să vină binecuvântările? Cum au parte în planul lui Dumnezeu Avraam, Sara şi Isac? In ce vor consta binecuvântările şi în ce orânduială vor fi împărţite? 39-40.

Fă comparaţie între îndreptăţirea din vârsta Evangeliei şi necesitatea îndreptăţirei de sub domina lui Christos. 41-43.

Ce închipueşte Isac şi mireasa sa Rebeca în legătură cu moştenirea lor? 44-45.

Ce sunt acele binecuvântări de cari seva împărtăşi omenirea şi prin cine le va primi? 46.

Ce închipueşte faptul că Avraam a dat zeciuială lui Melchisedec, şi că prin aceasta a primit binecuvântarea lui? 47-48.

Defineşte aceia regulă, care determină necesitatea unui mijlocitor. Aplică această regulă asupra legământului Abraamic. 49-50.

Când va primi Avraam binecuvântările promise lui personal? Dovedeşte acesta cu Scriptura. 51, 52.

Descrie serviciul noului legământ. In ce relaţie să află celelalte legăminte faţă de legământul Abraamic? 53.

Arată cum se aplică Luca 16 : 22. Care este privilegiul clasei „seminţei" şi întrucât influenţează moştenirea lor viitoare, punerea în aplicarea acestui privilegiu. 54.

W. T. 15 aprilie 1928.

Legământul legii

„Acum dacă veţi asculta glasul meu şi veţi păzi legământul meu, veţi fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al meu." — 2 Moise 19 : 5

Iehova a încheiat un legământ cu poporul evreu, care este însemnat în Biblie ca legământul legii. (Galateni 3 : 17) Intre legea lui Dumnezeu şi legământul legii încheiat cu evreii, trebuie să tragem o linie de deosebire. Legea lui Dumnezeu este voinţa sa cu referirea la oameni. Aceasta este regul de conduită, care supunerea faţă de legalitatea şi pedeapsă nelegiurii. Avraam a îndeplinit legea lui Dumnezeu, adeca voinţa sa exprimată în măsură ce a cunoscut acesta voinţa. Avraam totuşi n'a fost sub legământul legii. „Pentrucă Avraam a ascultat de porunca mea şi a păzit ceiace iam cerut, a păzit poruncele mele, orânduirile mele şi legile mele." (1 Moise 26 : 5) „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu şi acesta i s'a socotit ca neprihănire . . . Făgăduinţa făcută lui Avraam sau seminţei lui că va moşteni lumea, n'a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credinţă." — Romani 4 : 3, 13.

[2] Avraam Isac şi Iacob sunt amintiţi ca părinţii izraeliţilor. Legământul legii nu s'a încheiat cu părinţii. „Nu cu părinţii noştri a încheiat Domnul legământul acesta." (5. Moise 5 : 3) Părinţii lor au murit înainte de încheierea legământului legii. Promisiunea originală făcută lui Avraam şi întărită lui Isac şi Iacob, s'a referit strict numai la aceia sămânţă prin care trebuie să vină binecuvântările la toate naţiunele pământului. Promisiunea lui Dumnezeu nu atârna de vre-un lucru al legii. Promisiunea lui a fost neschimbată şi legea n'a mai adăogat nimic la ea. Deoarece Isac n'a fost sub legământul legii, prin acesta preumbreşte sămânţa care nu stă sub legământul legii.

Când s'a încheiat?

[3] Agara a fost o femeie Egipteană. (1 Moise 16 : 1) Ea a fost antiinchipuirea legământului legii. (Galateni 4 : 24) S'a văzut deci de potrivit, ca legământul pe care l'a închipuit ea să fie făcut în Egipt. Profetului Dumnezeu scrie astfel despre acest legământ: „Nu ca legământul pe care l'am încheiat cu părinţii lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din ţara Egiptului." (Ieremia 31 : 32) „După cuvântul legământului ce am încheiat cu voi când aţi ieşit din Egipt şi spiritul meu sta în mijlocul vostru." (Hagai 2 : 5) Aceste texte dovedesc, cumcă legământul legii s'a încheiat în ziua când au părăsit evrei Egiptul, şi pe maideparte, că atunci să împlinea chiar 430 ani decând Avraam a întrat în pământul Canaanului.

[4] In anul 1615 înainte de Christos în ziua patruspreZecele a lunei Nizzan au părăsit izraeliţii Egiptul. Atunci au mâncat întâia dată mielul de paşte. „Şi după patrusute treizeci de ani tocmai în ziua aceia, toate oştile Domnului au ieşit din ţara Egiptului." (2 Moise 12 : 41) Pavel întăreşte aceasta dovadă când scrie: „Şi aceasta zic: Aşezământul cel întărit mai înainte dela Dumnezeu în Christos, nu s'a putut nimici de lege care s'a dat cu 430 ani mai târziu, încât să se desfiinţeze făgăduinţa." — Galateni 3 : 17.

[5] „In adevăr acolo unde să face un testament, trebuie neaparat să aibă loc moartea acelui care a testat. Pentrucă un testament nu capătă putere câtă vreme trăeşte cel ce l'a făcut." (Evrei 9 : 16, 17) Mielul de paşte a fost jertfa care a trebuit înjunghiată. Mielul de paşte a reprezentat pe Moise, care după omorârea mielului a fost considerat mort. Aceasta arată o altă dovadă despre timpul încheierii legământului, precum şi aceia, că a fost încheiat în Egipt.

[6] In ziua cincisprezecelea a lunei doua după ieşirea din Egipt fiind în pustiu (2 Moise 16 : 1) izraeliţii au murmurat contra lui Moise din cauza foametei ce îndurau. „Domnul a zis lui Moise: Iată că voi face să vă ploie pâine din ceriu. Poporul va ieşi afară şi va strânge cât îi trebuie pentru fiecare ziuă, ca să'l pun la încercare şi să văd dacă va umbla sau nu după legea mea. . . . Veţi strânge timp de şase zile dar în ziua a şaptea care este sabatul meu nu va fi." (2. Moise 16 : 4, 26.) Legământul legii era deja atunci în vigoare, cu toatecă izraeliţii nu ajunseră încă la muntele Sinai.

La muntele Sinai

[7] Muntele Sinai din Arabia de obicei să chiamă Horeb. Aceste două numiri amintite de Scriptură, de fapt arată acelaş lucru. Oare nu dovedesc următoarele texte, că legământul legii la muntele Sinai şi nu în Egipt s'a încheiat? „Domnul Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb." (5 Moise 5:2) „Aduceţi-vă aminte de legea lui Moise, servitorul meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli şi porunci pentru tot Izraelul." (Malachi 4 : 4) „Cari lucruri trebuie luate in alt înţeles: aceste sunt două legăminte, unul depe muntele Sinai naşte pentru robie şi este Agara." — Galateni 4 : 24.

[8] Ceiace s'a întâmplat pe muntele Sinai privitor la legământul legii a avut loc cam la cincizeci zile după eşirea izraeliţilor din Egipt. Evenimentul depe muntele Sinai a fost probabil sfinţirea sau întărirea faptului întâmplat în Egipt în timpul înfiinţării paştelui. La muntele Sinai izraeliţii au primit în amănunt legile legământului. Mai întâi au primit legea fundamentală, care constă din cele zece porunc. (2 Moise 20 : 1-7) După aceasta au urmat regulele şi orânduelile legii. Iehova i-a dictat lui Moise legea, pe care amscris-o şi a predat-o izraeliţilor. Au jertfit cu aceia ocazie animale, cu sângele cărora au stropit altarul şi capetele poporului. (2. Moise 24 : 7, 8.) Aceasta a fost confirmarea şi sfinţirea faptului întâmplat în Egipt. Pe timpul paştelui evreii au stropit cu sângele mielului stâlpii şi pragul de sus al uşilor, iar întreaga familie era înăuntrul casei. Ceiace era analog cu stropirea fiecărui membru din familie. Sângile a fost proba pe fiecare membru al casei.

[9] Evenimentul dela muntele Sinai a fost mai mult o cauză naţională care dovedea lucrul întâmplat cu fiecare familie ca-şi întâmplat cu întreg poporul ca unitate naţională. In urma legământului întărit prin sărbătoarea paştelui, Iehova a lăsat ca izraeliţii să beneficieze imediat de folosul legământului, întrucât i-a eliberat de sub robia din Egipt. In ceiace priveşte răscumpărarea evreilor din jugul egiptean citim: „Eu dau Egiptul ca preţi pentru răscumpărarea ta." (Isaia 43 : 3) „ Nu tu eşti acela care ai urcat marea, apele adâncului celui mare, şinai croit în adâncimile mării un drum pentru trecerea acelor răscumpăraţi". (Isaia 51 : 10) Egiptul a închipuit lumea aceia în care erau izraeliţii. Horeb este muntele lui Dumnezeu şi a închipuit cerul. Ce priveşte această ilustraţiune, a fost de lipsă că cartea legii să fie stropită cu sânge pe Horeb şi nu în Egipt. Dovada arată deci, că legământul a fost încheiat în Egipt şi a fost întărit sau aprobat pe muntele Sinai.

Pentruce s'a încheiat?

[10] Pentruce a trebuit să încheie Iehova legământ cu izraeliţii? Desigur nu pentrucă ei ar fi meritat aceasta sau că Iehova ar fi avut ceva obligaţiune faţă de ei. Ei s'au murdărit cu idolii Egiptului. Când Dumnezeu s'a pregătit să-i scoată din Egipt le-a zis: „Să părăsiţi fiecare uriciunile ochilor săi şi să nu vă spurcaţi cu idolii Egiptului. Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru." (Ezechiel 20 : 7) Aceasta arată că ei n'au fost vrednici de bunaplăcere a lui Dumnezeu, şi că ei n'au meritat nimic bun din mâna lui Dumnezeu. Atunci totuşi pentruce a trebuit să încheie Iehova legământ cu dânşii?

[11] Iehova a încheiat legământ cu Avraam, ce trebuie să stea în putere. Aceasta l'a moştenit Isac şi Iacob. Aceşti oameni sunt părinţii lui Izrael. Dumnezeu a iubit pe izraeliţi pentru părinţii lor. Apostolul scrie: „In ce priveşte Evanghelia ei sunt duşmani şi acesta spre binele vostru, dar în ce priveşte alegerea sunt iubiţi din pricina părinţilor lor." (Romani 11 : 28) „Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Izrael: pe cari îi ţin Egiptenii în robie şi mi-am adus aminte de legământul meu." (2 Moise 6 : 5) Aici stă scris, că Dumnezeu şi-a adus aminte de legământul său. Oare de care legământ şi-a adus aminte? Desigur, de acela încheiat cu Avraam, deoarece legământul legii încă nu a fost încheiat. De aceia spune copiilor lui Izrael: „Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu cari vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor şi vă voi scăpa cu braţ întins şi cu mari judecăţi." — 2 Moise 6 : 6.

[12] Iehova a promis, că va binecuvânta toate familiile pământului şi că binecuvântările ispăşirei şi a vieţii prin „sămânţa promisiunii" le va se tinde peste toate naţiunile şi familiile pământului. Dumnezeu nu să putea folosi în scopul executării planului său referitor la binecuvântarea omenirei de un astfel de om care ar fi stat în legătură cu Satan, acest duşman, sau să fi fost sub controlul acestuia. Izraeliţii să închinau pe atunci idolilor furnizaţi de Satan pentru Egipteni. Dumnezeu voia acuma să pună în vedere urmaşilor naturali ai lui Avraam, că nimenea dintre ei nu poate face parte din sămânţa promisiunei, dacă nu se lapădă dela nelegiuiri. Dumnezeu voia acuma să le dea legea sa prin care vor putea cunoaşte păcatul.

[13] „Prin lege este cunoştinţa păcatului." (Romani 3 : 20) „Nu aşi fi cunoscut păcatul decât numai prin lege." (Romani 7 : 7) „Că până la lege păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte nefiind lege." (Romani 5 13) „Păcatul este călcare de lege." (1 Ioan 3 : 4) **Unde nu este lege, acolo nici nu este călcare de lege."** — (Romani 4 : 15.

[14] Dacă rasa omenească era fără de păcate, atunci nu era lipsă de lege. Urmaşii lui Avraam erau copii lui Adam, care prin păcatul său a adus osândă şi asupra urmaşilor săi. (Romani 5 : 12) Legile sunt provăzute pentru cei păcătoşi şi nu pentru cei drepţi. „Ştiind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei fără de lege şi nesupuşi, pentru ucigători de părinte, ucigaşi. . . ." (1 Timotei 1 : 9) Apostolul Pavel vorbind despre legământul legii spune în ce scop s'a încheiat: „Pentruce dară este legea? S'a adaos pentru călcările de lege, pânăce era să vină sămânţa căreia s'a dat făgăduinţa. . . . Incât legea ne-a fost învăţător spre Christos, ca să ne îndreptăţim prin credinţă." — Galateni 3 : 19, 24.

[15] Iehova Dumnezeu este izvorul a toată viaţa şi nimeni nu poate primi viaţă veşnică dacă i se împotriveşte. Duşmanului Satan i-ar plăcea ca să înstreineze pe orice om dela Dumnezeu, ceia ce ar însemna pentru om nimicirea, fără să mai poată nutri speranţă la vre-o viaţă. Pentru ceia a dat în ştire Dumnezeu izraeliţilor legea, să le servească spre binele lor cât şi spre binele întregi omeniri. E de observat că partea întâie din legea fundamentală se referă la Iehova ca singurul şi

adevăratul Dumnezeu. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei, să nu ai alți Dumnezei afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul." — 2 Moise 20 : 2-4.

16 Toate legile sale să bazează pe acele mare adevăr, că Iehova este Dumnezeul adevărat. Satan a pus în discuție întrebarea: Cine este Dumnezeu?, care întrebare a trebuit să se judece spre mărirea lui Dumnezeu și fiecare care va primi odată, trebuie să stea de partea lui. Iehova este drept și adevărat. Această mare lege a pus-o Dumnezeu în vederea izraeliților pe muntele Sinai. Începând cu acel timp, legea trebuia să le servească copiilor lui Izrael ca învățător pe calea adevărului, până va veni „sămânța promisă" prin care vor primi binecuvântările. In lipsa legii, toți evreii s'ar fi întors dela Jehova până la vremea când a venit Isus Christos pe pământ, și astfel nimeni nu ar fi avut ocazia, să devină o parte din sămânță". Legământul legii a fost dat Izraeliților pentru starea lor păcătoasă.

17 Sămânța promisiunii trebuia să fie pe deplin consacrată Dumnezeului Iehova. Dacă cineva cunoscând pe Dumnezeu, în inima sa se aplea că spre Satan, acela este necurat. Prin legământul legii Dumnezeu a arătat lui Izrael ce trebuie să facă pentru ca să fie curat. Poporul a fost sfânt dela timpul încheieri legământului, atât timp, pânăcând nu l'au călcat. (Ieremia 2 : 3) Ei au fost poporul ales al lui Dumnezeu și nu ai diavolului. Satan pe toate celelalte națiuni i-a ținut sub controlul său. Dacă Izrael se va veni „sămânța", atunci va avea ocazie să devină o parte din aceia sămânță. Dumnezeu le-a vorbit astfel: „Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt." — 2. Moise 19 : 5, 6.

18 Dumnezeu a prevenit pe Izrael, ca să nu facă nic o învoială cu dușmanii lor, și să se rețină dela dumnezeul acelora importați de dracul. (2. Moise 23 : 32) Le-a zis, că, dacă vre-un bărbat sau femeie dintre ei se va închina soarelui, lunei sau oricărui din oștile cerești să fie omorât cu pietre. (5. Moise 17 : 2-5) Legea a dispus, ca primul născut să fie jertfit Domnului. Dumnezeu a dat izraeliților diferite regule cari serveau pentru ținerea lor pe calea dreaptă. Aceste legi au servit caș învățători la aceia ca să-i țină pe dânșii pe calea potrivită până va veni Christos „sămânța promisă.

Viața promisă

19 Oare legământul legii nu a promis evreilor viață, dacă-l vor împlini? Da a promis. „Să păziți legile și poruncile mele, omul care le va împlini va trăi prin ele." (3 Moise 18 : 5) „In adevăr Moise scrie, că omul care împlinește neprihănirea care o dă legea, va trăi prin ea." — Romani 10 : 5.

20 Dacă evreii ar fi împlinit în mod perfect legea lui Dumnezeu oare ar fi primit ei viața veșnică? Nu încape nici o îndoială, deoarece Dumnezeu a promis, că ei să țină totdeauna de cuvânt. (Isaia 46 : 11) Dacă cineva s'ar îndoi, să-i servească dă dovadă cuvintele lui Isus: Un învățător al legii s'a sculat să ispitească pe Isus și i-a zis: Invățătorule ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Isus i-a zis: „Ce este scris în lege? Cum citești în ia? El a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată înima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuți. Bine ai răspuns i-a zis Isus, fă așa și vei avea viață veșnică. — Luca 10 : 25-28.

21 Când a venit Isus oare el a împlinit legea în mod perfect? Da, ceiace dovedește, că numai un om perfect poate să țină legea, nimeni altul. Dupăcum declară Pavel, dacă dânsul ar fi putut împlini legea, ar fi fost drept, iar fiecare creatură îndreptățită are drept la viață. Pentru aceasta dacă evreii ar fi împlinit legea, ar fi dovedit prin acest fapt starea lor dreaptă, ce i-ar fi îndreptățit la viață veșnică. Cauza că evreii n'au putut împlini legea, a fost imperfecța lor rezultată din urmarea păcatului. Păcatul prin neascultarea lui Adam a intrat în lume, și astfel toți și chiar evreii s'au născut păcătoși. (Romani 5 : 12) Nici un păcătos n'are drept la viață. (Romani 6 : 23) Legea a arătat evreilor, cât și celorlalți oameni, că pentrucă omenirea să se împărtășească vreodată de binecuvântarea vieții, după promisiunea legământului Abraamic, negreșit trebuie să se facă ceva pentru înlăturarea păcatului, adeca e de lipsă ispășirea pentru păcate.

22 Deoarece Dumnezeu a prevăzut, că Satan va aduce la iveală în mod viclean o sumedenie de învățători ai evoluționei, cari vor declara, că omul nu are lipsă de răscumpărător; Dumnezeu s'a folosit de funcționarea legământului legii pentru a dovedi falsitatea și nebunia teoriei lor. Nimenia nu va putea vre-odată spune cu drept cuvânt: Dacă aș fi avut ocazie m-aș făcut desăvârșit și acuma aș trăi. Aplicarea legământului legii servește deplină dovadă că teoria evoluțiunii (dezvoltării) este dela Satan și că cei ce să luptă pentru ea, sunt uneltele diavolului, ori au cunoștința acelui fapt, ori nu.

Preumbrirea lucrurilor mai bune

23 Pavel declară, că legea a preumbrit lucrurile mai bune ce vor veni. (Evrei 10 : 1) Pânăcând legământul legii a fost adus la iveală în primul rând pentru păcat, Dumnezeu s'a mai folosit de el, ca să formeze din lege umbrele sau antitipurile planului său referitor la ispășirea omenirei. Apostolul spune mai departe: Deci și cel dintâi legământ a avut regulele ceremoniale de serviciul, și sanctuar aranjat în regulă." (Evrei 9 : 1) Ce-au fost oare aceste ceremonii a serviciului Divin și ce au fost aranjamentele ei în regulă? Când legământul a fost încheiat în Egipt s'a înjunghiat un miel de parte bărbătească fără cusur, iar cu sângile lui au stropit ușiorii ușii ce a servit evreilor ca un mijloc de mântuire în noaptea paștelui. Acest miel a fost mâncat cu

pâine nedospită. (2 Moise 12 : 8) Aceasta ceremonie trebuia repetată în fiecare an în patruspreze ce Nizan.

24 Mielul a închipuit jertfa lui Isus fiul iubit al lui Dumnezeu, care va răscumpăra din păcate intraga omenire. El a fost mielul înjunghiat dela începutul fondării lumei. (Apocalips 5 : 6) „Mielul fără cusur şi fără prihană." (1 Petru 1 : 19) Cu această ceremonie a fost preumbrită jertfa de răscumpărare. Dumnezeu a promis că a scăpa pe om din moarte şi mormânt. (Osea 13 : 14) Accasta ceremonie servea pentru evrei şi urmaşii lor, să le pună în vedere, că mielul lui Dumnezeu va lua păcatele lumei, cum a şi declarat Ioan la începutul slujbei lui Isus. — Ioan 1 : 29.

25 După confirmarea legământului pe muntele Sinai, Moise a redicat cortul după îndrumările date de Dumnezeu. Dumnezeu şi-a arătat prezenţa sa prin norul şi lumină din sfânta sfinţelor. (2 Moise 40 : 34) In fiecare an odată s'a ţinut un serviciu special în legătură cu cortul. In ziua anumită s'au înjunghiat anume, viţei şi ţapi, a căror sânge a fost dus de arhier în sfânta sfintelor să stropească scaunul îndurării în cauza de ispăşire. (3. Moise 16, Evrei 9 : 6-8) Acest serviciul al cortului a preumbrit ceva lucruri viitoare mai bune, şi că adevărata jertfă va aduce ispăşire pentru păcatele omenirei şi va face posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu, conform promisiunei sale. Jertfirea acestor animale a fost oficiat de un astfel de arhiereu pe care îl îndreaptăţea legea.

26 Aceste ceremonii au servit, ca să dea anumite lecţii evreilor şi altora după dânşii. Jertfirea mielului de paşte se referea la jertfa lui Isus Christos şi închipuia răscumpărarea. Jertfirea viţelor şi a ţapilor precum şi stropirea cu sângele lor închipuia vărsarea sângelui lui Isus Christos ca jertfa de păcat pentru omenire. Invaţă pe maideparte, că Christos marele archieru ales de Dumnezeu va reprezenta jertfa şi va câştiga ispăşire pentru păcat. — Evrei 9 : 10-14.

27 Deci legământul legii arată, cumcă este neaparată lipsă de jertfa lui Isus Christos, mai întâi în interesul „seminţei", pe urmă a tuturor oamenilor. Acest legământ a preumbrit şi legământul cel nou şi mai bun, iar ceremoniile în legătură cu el, dau dovadă de faptul, că intre încheiera şi intărirea sau sfinţirea acestui legământ nou, va fi un interval lung.

Cele mai bune năzuinţe

28 Presupunând, că evreii şi-ar fi dat toată silinţa pentru împlinirea legii, oare această năzuinţă aducea ceva favoruri pentru dânşii? De promisiunele sale, şi că se închină mai bine înaintea lui Dumnezeu, decât înaintae dracului. Conducătorii lui Izrael n'au probat să împlinească legământul legii după spiritul ei. Ei au înaintea dracului. Conducătorii lui Izrael n'au probat dar în inimele lor erau departe de Dumnezeu. (Isaia 29 : 13) Au fost înşelători şi făţarnici, numai din egoism, au manifestat un aspect exterior cucernic. (Matei 23 : 13-35) Ei susţineau, că sunt copii lui Avraam, însă se supună lui. Când a venit Isus a aflat pe unii care adevăr urmaşii dracului, deoarece doreau mai mult să facă voia acestuia, decât al lui Dumnezeu. (Ioan 8 : 39-44) Dovadă că ei erau copii ai diavolului, este, că ei n'au crezut în legământul legii şi nici nu voiau s'o împlinească.

29 Uni evrei au voit să împlinească legea. Aceştie au crezut în Dumnezeu şi şi-au dat cele mai bune năzuinţe să se supună lui. Când a venit Isus a aflat pe unii care au aşteptat pe Mesia şi l'au şi recunoscut pe Isus ca atare. Conducătorii asemenea au aşteptat venirea lui Mesia pe baza celor scrise, însă conduşi de un sentiment egoist. Ei au comis înşelăciune şi amăgire. „Isus a văzut pe Natanael venind la el şi a zis despre dânsul: iată cu adevărat un izraelit în care nu este vicleşug." (Ioan 1 ; 47) Natanael a recunoscut atunci pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu şi rege al Izraelului. „Natanael i-a răspuns: Rabi tu eşti fiul lui Dumnezeu tu eşti împăratul lui Izrael." (Ioan 1 : 49) Intr'ânsul nu era amăgire şi făţărnicie ca în farisei.

30 Acesta şi alţi evrei cumsecade au împlinit spiritul legii, deoarece ei au crezut în Dumnezeu şi în „sămânţa" promisă. Ei au fost plăcuţi lui Dumnezeu, care i-a şi primit la sine, nu că doară ar fi împlinit legea în mod perfect, ci fiindcă au crezut în Christos. Despre aceştia zice Pavel: „Fiindcă ştim, că omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii, ci numai prin credinţa în Isus Christos, am crezut şi noi în Isus Christos, ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţa în Christos, iar nu prin faptele legii, pentrucă nimenia nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii." (Galateni 2 : 16) Cari au avut credinţă în Dumnezeu şi promisiunele sale şi cari au voit să împlinească legea, pentru aceştia legea a servit ca învăţător spre conducerea şi ocrotirea lor până la venirea lui Christos. — Galateni 3 : 24.

Mijlocitorul

31 Legământul legii are mijlocitor. Şi oare pentruce? Deoarece poporul lui Izrael n'a fost în măsură să încheie legământ cu Dumnezeu. Ei au fost păcătoşi în urma păcatului Adamic. Moise a fost ales, ca să fie mijlocitorul între Dumnezeu şi poporul Izrael. (Galateni 3:19) Dar Moise nu s'a născut tot aşa de păcătos, şi dacă da, atunci cum de a putut fi mijlocitor? Moise s'a născut păcătos, dar prin credinţa sa în Dumnezeu şi promisiunile sale şi prin supunerea sa prin care şi-a dovedit credinţa, a fost îndreptăţit prin credinţă, pentru care fapt Dumnezeu l'a ţinut vrednic, ca să încheie legământ cu dânsul în calitatea de mijlocitor pentru Izrael. (Evrei 11 : 23-28, 2 Moise 3 : 5) Despre Moise a zis Iehova: „Servul meu Moise care este credincios în toată casa mea." (4 Moise 12 : 7) „Aduceţi-vă aminte de legea lui Moise servul meu, pe care am dat-o în Horeb pentru tot Izraelul." (Malachi 4 : 4) „Acesta este acel ce a fost în adunarea în pustiu cu îngerul care-i vorbea în muntele

Sinai . . . . care a şi primit cuvintele vii, spre a ni le da." — Fapte 7 : 38.

[32] Moise în calitatea de mijlocitor al legământului legii a preumbrit pe Christos, mijlocitorul unui legământ nou şi mai bun. „Că lega prin Moise s'a dat, iar harul şi adevărul prin Isus Christos a venit." Ioan 1:17.

[33] La jertfirea mielului de paşte Moise a reprezentat pe Isus singur, fără de biserică, sau membrele corpului său. In noul legământ Isus singur e destul să îndeplinească funcţiunea mijlocitorului, pentru care poziţie a fost destinat deja atunci când a fost omorât mielul de paşte. Nu era de lipsă pentru dânsul, ca să aştepte pentru facerea legământului nou până la întemeierea împărăţiei sale. Dinpotrivă la muntele Sinai legământul legii a fost confirmat, Moise a închipuit pe Christos, adeca pe Isus şi membrele sale. In acel loc atât cartea legii, cât şi poporul a fost stropit cu sângele viţeilor şi ţapilor. Sângele viţeilor reprezintă sângele lui Isus Christos, pânăcând sângele ţapilor reprezintă sângele bisericii, care împreună cu Isus ia parte la serviciul legământului nou.

Născut sub lege

[34] Pentruce a fost de lipsă, ca Isus să se nască evreu? Dumnezeu a prezis prin profeţii săi, că din sămânţa lui Avraam va veni Mântuitor. Apostolul Pavel mai arată un motiv când zice: „Iar când a venit plinătatea timpului, a trimis Dumnezeu pe fiul său cel născut de femeie, venit sub lege să răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim infierea." (Galateni 4 : 4, 5) Deoarece evreii au fost incapabili de a împlini legea, s'a adeverit, că sunt păcătoşi, şi sunt deci robi ai păcatului. Legea constată păcatul, iar neputinţa lor ce priveşte împlinirea punctelor legii i-a cadrat ca cei fiind în servitutea păcatului. Ca păcătoşi nu au putut devini fii ai lui Dumnezeu. Ei nici decum nu se puteau elibera prin propriilelor puteri-de sub neputinţă. Pentru acesta în toată viaţa lor au fost supuşi servitutei. — Evrei 2 : 15.

[35] La timpul cuvenit a venit Isus. El n'a fost fiul Agarei, deci nu se putea spune, că este „sămânţa legământului legii." Faptul că s'a născut sub lege, arată lămurit, că dânsul a fost sub restricţiunile legământului legii, dela naştere până la consecrarea sa. Tot în legătură cu aceasta declară Pavel: „Moştenitorul cât timp este prunc, în nimic nu se deosebeşte de serv, deşi este domn tuturor. Ci este sub epitropi şi îngrijitori până la timpul hotărât de părintele său." (Galateni 4 : 1, 2.) Cu toate că a fost fiul lui Dumnezeu, el nu s'a deosebit de servitor în timpul dela naştere până la ajungere la majoritate în vârsta de 30 ani, deoarece a fost supus restricţiunile legii, care i-a servit ca tutor. Desigur acesta este argumentul apostolului. Isus ca Fiul direct al lui Dumnezeu a fost om liber, dar i-a plăcut lui Dumnezeu să-l aşeze sub restricţiunile legii. E de însemnat, că Maria şi Iosif au dus în Ierusalim pe băiatul Isus, ca după prescriera legii să-l prezinte Domnului. (Luca 2 : 22-24) Astfel dânsul ca băiat a fost supus părinţilor săi conform dispoziţiunilor legii. Deoarece dânsul a fost prezentat lui Iehova de părinţi evrei, ca primul născut al acestora, după care timp Iehova a avut drept să dispună asupra lui.

[36] Referitor la toate aceste spune apostolul: „Christos ne-a răscumpărat din blăstămul legii, făcându-se pentru noi blăstem." — Gal. 3 : 13.

[37] Au fost oare evreii osândiţi de două ori la moarte, întâi pentrucă erau uramşi lui Adam, şi al doilea pentrucă nu au îndeplinit legământul? Acesta nu se prea poate. Ca copiii lui Adam erau păcătoşi şi trebuia să moară. (Romani 3 : 9. 6 : 23) Avraam, Isac, Iacob şi toţi profeţii au murit fiindcă erau imperfecţi din cauza păcatului moştenit. Moartea lor desigur nu este mizerabilă. Dacă un evreu a violat cu voinţa, legământul legii, în urma căreia a trebuit să moară, dânsul a trebuit să sufere a moarte blestemată. Cum trebuia să sufere moarte blestemată? „Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu." (5 Moise 21 : 22, 23.) Apostolul se cugeta desigur la aceasta când zicea: „Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi, fiindcă este scris: Blestemat este oricine este atârnat pe lemn." (Galateni 3 : 13) Nu putem admite, că moartea în sine este blestemată, ci belestemul constă în felul de a muri mişeleşte prin spânzurătoare.

[38] Moartea omului desăvârşit Isus ne asigură de răscumpărare, neţinând seamă de felul morţii lui. Omul Adam a păcătuit, în urma căreia toţi au căzut în puterea morţii. Omul desăvârşit Isus a gustat moartea pentru toţi. (Evrei 2 : 9) Moartea omului desăvârşit este factorul, care pune la cale răscumpărarea. Insă faptul că a suferit moarte mişelească pe cruce sau atârnat de lemn, dă de înţeles, că a avut scopul, ca să ridice păcatul depe evrei. Ca evreu după corp „născut sub lege", prin moartea sa mişelească a luat blestemul. Isus a împlinit toate cerinţele legii, chiar şi atunci când a murit ca un păcătos blestemat. Astfel el a curăţit pe Izrael ca naţiune de acest blestem şi le-a dat posibilitatea de a deveni membrii casei fiilor a cărui cap este dânşul. — Evrei 3 : 6. Ioan 1 : 12.

[39] Deoarece legământul a fost încheiat cu Izrael ca naţiune, asupra acestei naţiuni era blestemul de a muri mişeleşte pe lemn din cauza violării legii, ce reclama pedeapsă cu moarte. Isus a murit pe cruce ca un păcătos, care cu toate aceste a fost fără prihană, deşi el a murit ca unul blestemat de Dumnezeu, cu toatecă a fost sfânt nevinovat şi neprihănit. Prin această moarte, el a nimicit blestemul. El a eliberat pe evrei de sub neputinţă care i-a apăsat pentru legământul legii şi pentrucă nu l'au putut împlini, şi le-a dat posibilitatea ca primind pe Christos să devină fiii lui Dumnezeu. — Ioan 1 : 12.